

ZARZĄD

PREZES

Andrzej Płonka
POWIAT BIELSKI (woj. śląskie)

WICEPREZESI

Jan Grabkowski
POWIAT POZNAŃSKI

Jerzy Kolarz
POWIAT BUSKI

Adam Krzysztoń
POWIAT ŁANCUCKI

Krzysztof Lis
POWIAT SZCZECINECKI

Andrzej Nowicki
POWIAT PISKI

Andrzej Potępa
POWIAT BRZESKI

Sławomir Snarski
POWIAT BIELSKI (woj. podlaskie)

Zbigniew Szumski
POWIAT ŚWIEBODZIŃSKI

CZŁONKOWIE

Artur Adamski
POWIAT PŁOŃSKI

Sebastian Burdzy
POWIAT ŚREDZKI

Robert Godek
POWIAT STRZYŻOWSKI

Mirosław Graczyk
POWIAT TORUŃSKI

Ewa Janczar
MIASTO NA PRAWACH POWIATU
m.st. WARSZAWA

Jan Kaluszkiewicz
POWIAT CIECHANOWSKI

Janusz Mielczarek
POWIAT ŁĘCZYCKI

Artur Pizoń
POWIAT JANOWSKI

Radosław Roszkowski
POWIAT PRUDNICKI

Piotr Rzeszotarski
POWIAT SIERPECKI

Marek Szczepański
POWIAT CHOJNICKI

Waldemar Trelka
POWIAT RADOMSKI

KOMISJA REWIZYJNA

PRZEWODNICZĄCY

Andrzej Szymanek
POWIAT WIERUSZOWSKI

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO

Artur Maruszczak
POWIAT KĘDZIERZYŃSKO-KOZIELSKI

Bogdan Zieliński
POWIAT WYSOKOMAZOWIECKI

CZŁONKOWIE

Piotr Babicki
POWIAT STARACHOWICKI

Leszek Bajon
POWIAT ŚLUBICKI

Artur Bieliński
POWIAT ZGORZELECKI

Zdzisław Gamański
POWIAT CHELIŃSKI

Sebastian Szaleniec
POWIAT BĘDZIŃSKI

Dariusz Szustek
POWIAT ŁUKOWSKI

DYREKTOR BIURA

Rudolf Borusiewicz

Or.A.0531/123/26

Warszawa, 16 kwietnia 2026 roku

Szanowny Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z 30 marca 2026 r. w sprawie poselskiego projektu ustawy – o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw (RPW/9790/2026), niniejszym na wstępie pragniemy podkreślić, iż doceniamy wszelkie działania zmierzające do racjonalnego wykorzystywania istniejących zasobów mieszkaniowych oraz zwiększeniu ich dostępności dla tych grup społecznych, które w warunkach rynkowych napotykają na istotne bariery w zaspokojeniu podstawowej potrzeby bytowej, jaką jest posiadanie dachu nad głową. Jednakże zdaniem ZPP poszczególne propozycje regulacji zawarte w projekcie mogą budzić wątpliwości interpretacyjne i prawne, które przedstawione zostaną w dalszej części wywodu.

1) Art. 1 pkt 3 lit. b ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 4 ust. 1 pkt 2a u.p.o.l.

Postuluje się o przyjęcie następującego brzmienia przepisu:

„2a) dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych i lokali mieszkalnych – wartość ustalana jako iloczyn liczby m² ich powierzchni użytkowej oraz:

a) średniej ceny transakcyjnej m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych albo domów jednorodzinnych na terenie gminy, w której znajduje się przedmiot opodatkowania, podanej na dzień 30 września roku poprzedzającego rok podatkowy, na który ustalana jest wysokość podatku, w Portalu Danych o Obrocie Mieszkaniami, o którym mowa w rozdziale 8a ustawy z dnia 20 maja 2021 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego oraz Deweloperskim Funduszu Gwarancyjnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 695, z 2025 r. poz. 758, 1077, 1167 i 1669 oraz z 2026 r. poz. 27),

b) w przypadku braku dostępnych danych, o których mowa w lit. a) – wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych określonego przez wojewodę na podstawie art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 725), obowiązującego na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy, na który ustalana jest wysokość podatku, na terenie gminy, w której jest położony przedmiot opodatkowania.”.

Jak wynika z uzasadnienia procedowanego aktu, zamysłem projektodawcy było, ażeby docelowo ustalanie wymiaru podstawy opodatkowania dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych i lokali mieszkalnych opierało się na iloczynie ich powierzchni użytkowej oraz średniej ceny transakcyjnej m² powierzchni użytkowej zawartych w Portalu Danych o Obrocie Mieszkaniami. Jednakże ze względu na fakt, że powołane przepisy dotyczące Portalu DOM zaczną obowiązywać od 2 czerwca 2027 r., toteż zdecydowano się na wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym do tego momentu rzeczona podstawa opodatkowania miałyby być wynikiem iloczynu powierzchni użytkowej lokalu oraz wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych określonego przez wojewodę. Proponowane rozwiązanie budzi jednak wątpliwości z punktu widzenia techniki legislacyjnej w zakresie redakcji samego przepisu art. 4 ust. 1 pkt 2a.

Należy zwrócić uwagę, że fragment „*albo w przypadku braku dostępnych danych o których mowa w lit. a*” był w tekście pierwotnym zawieszony składniowo pomiędzy dwiema jednostkami redakcyjnymi — kończył lit. a bez domknięcia zdania, podczas gdy lit. b zaczynała się od *meritum* normy, jakby była kontynuacją przerwanej wyliczenia. Taki stan rzeczy wynikał przede wszystkim z braku znaku interpunkcyjnego na końcu normy lit. a. W konsekwencji odbiorca zmuszony był samodzielnie rekonstruować związek między obiema literami oraz hierarchię podstaw opodatkowania, która powinna wynikać wprost z treści przepisu. Przy uwzględnieniu powyższych uwag, dla większej jednoznaczności oraz klarowności regulacji należałoby usunąć spójnik „*albo*”, zaś podziału pomiędzy zastrzeżeniem wyjątku a normą alternatywną dokonać poprzez umieszczenie myślnika. Taki zabieg doprowadzi do powstania regulacji, w której warunek poprzedza normę i oddzielony jest od niej myślnikiem lub przecinkiem, nie zaś spójnikiem alternatywy, co pozwoli zapewnić poprawność konstrukcji przepisu oraz ułatwi jego zrozumienie. Proponowane brzmienie będzie przy tym spójne z treścią art. 7 projektu, który przesuwą możliwość stosowania 4 ust. 1 pkt 2a lit. a na wymiar podatku od 2028 r.

2) Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 5a ust. 2, 5 i 6 u.p.o.l.

Projektowane przepisy art. 5a ust. 2, 5 i 6 u.p.o.l. w obecnym brzmieniu tworzą w zakresie opodatkowania nieruchomości stanowiących współwłasność regulację wewnętrzną niespójną, która w praktyce stosowania może prowadzić do wielokrotnego opodatkowania nieruchomości, do niemożności jednoznacznego ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego przypadającego na jej poszczególnych współwłaścicieli, a w przypadku współwłasności łącznej - do zupełnej niewykonalności przepisów w ich dosłownym brzmieniu.

Postuluje się zatem o ponowne przemyślenie konstrukcji oraz gruntowne doprecyzowanie projektowanych regulacji.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z treścią projektowanego art. 5a ust. 2 u.p.o.l. sam fakt bycia współwłaścicielem budynku lub lokalu mieszkalnego, niezależnie od wielkości udziału, będzie powodował wliczenie danej nieruchomości do liczby przedmiotów opodatkowania danego podmiotu, co przełoży się na finalną stawkę podatku w określonym przypadku. Tym samym, podatnik posiadający jeden własny lokal i symboliczne udziały w kilku innych nieruchomościach może zatem zostać zakwalifikowany do stawki podwyższonej, choć faktycznie nie dysponuje żadnym dodatkowym mieszkaniem w ekonomicznie istotnym sensie. Przepis nie przewiduje ani minimalnego progu udziału, ani mechanizmu przeliczania udziałów w sposób ekwiwalentny, co może prowadzić do nieuzasadnionego obciążenia podatników, którzy udziały w nieruchomościach nabyli w sposób niezależny od swojej woli — w szczególności w drodze dziedziczenia, gdy przykładowo rodzeństwo dziedziczy po rodzicach udziały w kilku nieruchomościach. W takich przypadkach zastosowanie podwyższonej stawki pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z aksjologicznym celem regulacji, którym jest ograniczenie spekulacyjnego nabywania nieruchomości, a nie obciążanie podatników z tytułu zdarzeń prawnych pozostających poza sferą ich decyzji.

Projekt nie zawiera również żadnej regulacji odnoszącej się do współwłasności łącznej, a w szczególności do małżeńskiej wspólności majątkowej, która jest w polskich realiach zdecydowanie najczęstszym przypadkiem współwłasności nieruchomości mieszkalnych. Projektowany ust. 2 nie czyni żadnego rozróżnienia między współwłasnością ułamkową a łączną, co przy literalnym rozumieniu regulacji może powodować w praktyce występowanie szeregu problemów. Skoro bowiem, zgodnie z przepisami oraz utrwalonym orzecznictwem NSA i WSA, organy podatkowe wydają w przypadku współwłasności jedną decyzję obejmującą całą nieruchomość bez wyszczególniania udziałów, a każdy współwłaściciel odpowiada solidarnie za całość zobowiązania, to przy zróżnicowanych stawkach wynikających z projektowanego art. 5a u.p.o.l. nie wiadomo na jaką kwotę powinna opiewać taka decyzja i według której stawki ma być obliczona. Projektowana regulacja, wprowadzając indywidualizację stawki bez żadnego mechanizmu jej przełożenia na współwłasność łączną, czyni przepisy w tym zakresie niewykonalnymi. Sytuację tę ilustruje następujący przykład: małżonek A przed zawarciem małżeństwa nabył dwie nieruchomości mieszkalne wchodzące w skład jego majątku osobistego, a następnie w ramach ustroju wspólności majątkowej małżonkowie wspólnie nabyli kolejną nieruchomość. Dla małżonka A nieruchomość wspólna stanowi trzeci przedmiot opodatkowania objęty stawką podwyższoną, podczas gdy dla małżonka B, niemającego innych nieruchomości, jest to pierwsza nieruchomość (objęta stawką podstawową). Organ podatkowy, zobowiązany do wydania jednej decyzji obejmującej całą nieruchomość wspólną, nie dysponuje żadnym instrumentem prawnym pozwalającym na rozstrzygnięcie według, której stawki podatek ma zostać ustalony. Co więcej, małżonek B, niemający żadnego wpływu na wcześniejsze decyzje majątkowe współmałżonka, może zostać objęty skutkami podwyższonej stawki w odniesieniu do nieruchomości stanowiącej jego jedyne miejsce zamieszkania, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z celem regulacji. Wskazane problemy dotyczą przy

tym nie tylko małżonków, gdyż współwłasność łączna może wynikać również ze stosunku spółki cywilnej, a to oznacza, że analogiczne trudności pojawią się wszędzie tam, gdzie nieruchomość mieszkalna stanowi składnik majątku wspólnego wspólników.

Należy także zwrócić uwagę, że projektowany ust. 5 nie rozstrzyga, czy podstawą opodatkowania dla każdego współwłaściciela jest pełna wartość nieruchomości, czy wyłącznie wartość odpowiadająca jego udziałowi. Wobec ogólnej zasady solidarności podatkowej z art. 3 ust. 4 u.p.o.l. i braku przepisu analogicznego do art. 3 ust. 4a u.p.o.l., który przy garażach wielostanowiskowych wprost wiąże obowiązek podatkowy z udziałem we współwłasności, organ podatkowy może przyjąć, że każdy współwłaściciel zobowiązany jest do zapłaty podatku od pełnej wartości nieruchomości według indywidualnie ustalonej dla niego stawki. Prowadziłoby to do wielokrotnego opodatkowania tej samej nieruchomości, gdyż można by rozumieć, że podatnik będący już właścicielem jednego lokalu i jednocześnie współwłaścicielem drugiego powinien płacić podatek od pełnej wartości lokalu wspólnego według stawki 0,02%, zaś drugi współwłaściciel, dla którego jest to np. trzecia nieruchomość — również powinien uiścić podatek od pełnej wartości tego samego lokalu, lecz już według stawki podwyższonej. Łączna kwota podatku od jednej nieruchomości przekroczyłaby tym samym wielokrotnie to, co wynikałoby z opodatkowania jej pełnej wartości nawet najwyższą ze stawek przewidzianych w projekcie.

Podkreślenia wymaga również, iż projektowany ust. 5 stanowi, że „wysokość podatku ustala się odpowiednio do liczby” przedmiotów opodatkowania każdego współwłaściciela, podczas gdy parametrem bezpośrednio zależnym od tej liczby jest stawka, zaś wysokość podatku to wynik uzależniony właśnie od przyjętej stawki i wartości nieruchomości. Z kolei ust. 6 ogranicza odpowiedzialność solidarną „do wysokości stawki, według której ustalono podatek dla danego współwłaściciela”, a tymczasem odpowiedzialność solidarna dotyczy z istoty kwoty zobowiązania, nie stawki. Intencją projektodawców jest ochrona współwłaściciela opodatkowanego niższą stawką przed obowiązkiem zapłaty podatku obliczonego według wyższej stawki należnej od innego współwłaściciela i jest to jak najbardziej słuszny cel, jednak jego realizacja przez odwołanie do stawki zamiast kwoty podatku sprawia, że przepis nie daje organom podatkowym ani podatnikom jednoznacznej odpowiedzi co do wysokości odpowiedzialności każdego ze współwłaścicieli. W odniesieniu do współwłasności łącznej ust. 6 pozostaje zaś przepisem martwym, ponieważ skoro organ wydaje jedną decyzję obejmującą całą nieruchomość w jednej kwocie bez wyszczególniania udziałów, nie dysponuje żadnym instrumentem pozwalającym na ograniczenie odpowiedzialności jednego z małżonków do kwoty odpowiadającej jego indywidualnej stawce.

3) Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 5a ust. 7 pkt 3 u.p.o.l.

Postuluje się zastąpienie całkowitego wyłączenia spod stawki podwyższonej dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych i lokali mieszkalnych znajdujących się w budynkach, w których są obiekty budowlane uznane za budowle ochronne, bardziej racjonalnym i proporcjonalnym rozwiązaniem w postaci wprowadzenia obniżonej stawki pośredniej dla takich lokali, która z jednej strony stanowiłaby realną zachętę

finansową dla inwestorów, z drugiej zaś zachowywała progresywny charakter opodatkowania realizujący cel regulacji.

Projektowany art. 5a ust. 7 pkt 3 u.p.o.l. przewiduje, że stawce podstawowej miałyby podlegać m.in. lokale mieszkalne usytuowane w budynkach, w których znajdują się obiekty budowlane uznane za budowle ochronne w rozumieniu ustawy o ochronie ludności i obronie cywilnej. Pomimo pełnego zrozumienia zamysłu autorów projektu, tj. skonstruowania przepisu jako zachęty dla deweloperów oraz inwestorów do budowania schronów i ukryć w nowych oraz istniejących budynkach mieszkalnych, to jednak sposób jego realizacji budzi poważne zastrzeżenia. Kryterium różnicującym miałyby być bowiem wyłącznie fakt istnienia budowli ochronnej w budynku, w którym znajduje się dany lokal, czyli okoliczność całkowicie niezależna od właściciela, wynikająca chociażby z wieku budynku, jego konstrukcji lub decyzji inwestora podjętej przed nabyciem lokalu przez obecnego właściciela. Należy mieć na uwadze, że właściciel trzeciego lokalu w budynku ze schronem i właściciel trzeciego lokalu w budynku bez schronu są z perspektywy celów projektu w identycznej sytuacji, a mimo to pierwszy z nich byłby objęty stawką podstawową, zaś drugi podwyższoną i to wyłącznie z powodu okoliczności, na którą nie miał żadnego wpływu. W konsekwencji niewątpliwie należy poddać pod wątpliwość zgodność takiego unormowania z wywodzoną z treści art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP zasadą równości wobec prawa.

Dodatkowo należy wskazać, że jeżeli przepis, zgodnie z deklarowanym celem, skutecznie zachęci do powszechnego budowania schronów, to w perspektywie kilku lat może prowadzić do sytuacji, w której znaczna część zasobu mieszkaniowego objęta będzie stawką podstawową niezależnie od liczby posiadanych nieruchomości, co podważy intencje przedmiotowej regulacji oraz znacząco zniweluje jej skuteczność.

4) Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 5a ust. 7 pkt 4 i 5 u.p.o.l.

Projektowany art. 5a ust. 7 pkt 4 i 5 u.p.o.l. przewiduje, że stawce podstawowej mają podlegać budynki jednorodzinne i lokale w budynkach wielorodzinnych, w których wskaźnik EP wynosi kolejno nie więcej niż 70 lub 65 [kWh/(m²·rok)]. Przepisy te budzą jednak poważne zastrzeżenia zarówno co do konstytucyjności przyjętego kryterium różnicującego, jak i co do długookresowej skuteczności regulacji. Sugeruje się zatem wprowadzenie odpowiednich mechanizmów przewidujących przykładowo regularne aktualizowanie wartości progowych wskaźnika EP w ślad za zaostrzeniem standardów technicznych.

Istotnym jest, że wartości wskaźnika EP przyjęte przez projektodawców są tożsame z maksymalnymi wartościami tego wskaźnika określonymi w § 329 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki, obowiązującymi przy projektowaniu nowych budynków od stycznia 2021 r. Oznacza to, że każdy budynek wzniesiony zgodnie z obowiązującymi od ponad pięciu lat przepisami technicznymi spełnia z definicji warunki zwolnienia z podwyższonej stawki. Tymczasem właściciele lokali usytuowanych w starszym zasobie mieszkaniowym, niespełniającym tych parametrów, objęci zostaną podwyższoną stawką z powodu okoliczności pozostającej

całkowicie poza sferą ich indywidualnych decyzji, chociażby z tego względu, że termomodernizacja budynku wielorodzinnego do wymaganego poziomu EP wymaga uchwały wspólnoty mieszkaniowej, a właściciel pojedynczego lokalu nie dysponuje żadnym indywidualnym instrumentem prawnym pozwalającym mu samodzielnie spełnić ten warunek. Podobnie jak w przypadku budynków posiadających schrony lub ukrycia, prowadzi to do naruszenia art. 32 Konstytucji RP.

Przedmiotowe przepisy rodzą ponadto poważne wątpliwości co do długookresowej skuteczności regulacji. Projektodawcy nie wzięli bowiem pod uwagę, że zakres podmiotowy stawki podwyższonej będzie się nieuchronnie i systematycznie zawężał wraz z upływem czasu. Nowe budownictwo mieszkaniowe musi na mocy przepisów technicznych spełniać wymogi wskaźnika EP, a standardy energetyczne budynków będą, zgodnie z tendencjami regulacyjnymi prawa unijnego i krajowego, jedynie zaostrzane. Oznacza to, że każdy nowo wybudowany budynek spełniający obowiązujące normy, już z samego założenia automatycznie wchodzi do kategorii objętej stawką podstawową, zaś istniejący zasób mieszkaniowy będzie w miarę przeprowadzania kolejnych termomodernizacji stopniowo „przenosił się” z kategorii stawki podwyższonej do podstawowej. Procedowane rozwiązanie niewątpliwie ma służyć realizacji celów środowiskowych, w szczególności poprzez wzmoczenie powszechnego stosowania odnawialnych źródeł energii i podnoszenie standardów energetycznych zasobu mieszkaniowego, jednakże jednocześnie może doprowadzić do sytuacji, gdy w perspektywie od kilkunastu do kilkudziesięciu lat coraz większa część rynku nieruchomości mieszkaniowych znajdzie się poza zasięgiem progresji podatkowej, co spowoduje istotne zniwelowanie zakładanych intencji regulacji.

5) Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 5b pkt 5 u.p.o.l.

W ramach projektowanego art. 5b pkt 1-5 u.p.o.l. przewidziano upoważnienie rady gminy do zmniejszenia lub zwiększenia podstawy opodatkowania dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych lub lokali mieszkalnych, między innymi ze względu na rok budowy, lokalizację, powierzchnię działki i budynku oraz *„inne cechy wpływające na zmniejszenie lub zwiększenie wartości przedmiotu opodatkowania”*. Swoboda przyznana radom gmin w tym zakresie jest co do zasady rozwiązaniem słusznym, gdyż elastyczność w kształtowaniu lokalnej polityki podatkowej pozwala lepiej uwzględniać różnicowanie warunków i potrzeb poszczególnych gmin, jednakże zastrzeżenia budzi brzmienie ostatniego elementu katalogu, jakim są *„inne cechy wpływające na zmniejszenie lub zwiększenie wartości przedmiotu opodatkowania”*.

Sformułowanie jest na tyle szerokie i niedookreślone, że może prowadzić do trudności po stronie rady gminy w ustaleniu w jakim zakresie organ ten będzie uprawniony do określenia takich cech.

6) Art. 5 ustawy nowelizującej

Uwaga redakcyjna. Postuluje się przyjęcie następującego brzmienia przepisu:

„Osoby fizyczne, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy były podatnikami podatku od nieruchomości, którego przedmiotem opodatkowania były więcej niż dwa budynki mieszkalne jednorodzinne lub lokale mieszkalne, wskazują w terminie do dnia 31 stycznia 2027 r., właściwemu organowi podatkowemu

wszystkie należące do nich budynki mieszkalne jednorodzinne lub lokale mieszkalne oraz daty ich nabycia, w celu ustalenia nieruchomości podlegających stawce opodatkowania określonej w art. 5a ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1.”

Projektowany art. 5 u.p.o.l. nakłada na osoby fizyczne posiadające przed dniem wejścia w życie ustawy więcej niż dwa budynki mieszkalne jednorodzinne lub lokale mieszkalne obowiązek wskazania właściwemu organowi podatkowemu „*budynków mieszkalnych jednorodzinnych lub lokali mieszkalnych*”, bez wyszczególnienia, co konkretnie owo wskazanie ma obejmować — czy chodzi o wskazanie wszystkich posiadanych nieruchomości, nieruchomości mających podlegać stawce podwyższonej, nieruchomości mających podlegać stawce podstawowej, czy też jakichkolwiek nieruchomości? Brak precyzji w tym zakresie sprawia, że podatnik nie jest w stanie bezsprzecznie ustalić, jakie informacje powinny zostać uwzględnione w ramach tegoż wskazania, a organ podatkowy nie dysponuje jednoznacznym kryterium oceny jego prawidłowości. Zasadnym byłoby zatem doprecyzowanie treści art. 5 u.p.o.l. poprzez jednoznaczne określenie, że rzeczony obowiązek polega na wskazaniu organowi podatkowemu wszystkich posiadanych budynków mieszkalnych jednorodzinnych i lokali mieszkalnych oraz daty ich nabycia, co zdecydowanie pozytywnie wpłynie na brzmienie oraz wykładnię przepisu.

7) Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 5a i 5b u.p.o.l., art. 1 pkt 6 ustawy nowelizującej w odniesieniu do art. 6 ust. 13 u.p.o.l., art. 2, 3 i 5 ustawy nowelizującej

Postuluje się uzupełnienie uzasadnienia oraz DSR projektu o rzetelną kalkulację kosztów finansowych, administracyjnych i kadrowych procedowanych zmian dla jednostek samorządu terytorialnego, wraz ze wskazaniem źródeł ich finansowania lub stosownych mechanizmów rekompensaty.

W deklarowanych skutkach regulacji projektodawcy twierdzą, że finansowanie zapewnienia dostępu gmin do centralnej bazy danych ksiąg wieczystych oraz zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach nastąpi w ramach dotychczasowych środków budżetowych przeznaczanych na ich funkcjonowanie, a projekt nie przewiduje na ten cel dodatkowych wydatków z budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Twierdzenie to budzi poważne wątpliwości i wymaga weryfikacji. Realizacja tego zadania wymaga bowiem w praktyce zapewnienia dostępu do przedmiotowych systemów, ich integracji z gminnymi systemami podatkowymi, stosownego przeszkolenia pracowników, a także obsługi bardziej skomplikowanych postępowań niż dotychczas. Są to realne obciążenia administracyjne, finansowe i kadrowe dla poszczególnych gmin, których projekt nie identyfikuje jako generujących koszty, a twierdzenie, że ich realizacja nastąpi w ramach dotychczasowych środków, jest bezzasadne.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Związku Powiatów Polskich
Andrzej Płonka